

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΤΙΜΟΤΥΝ ΔΙΟΡΤΟΥ

Αρ. Αδείας
01-1323

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ἰωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
"Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 56ο - ΤΕΥΧΟΣ 578 ●
● ΜΑΪΟΣ 2013 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ἰωάν. α' 29) ●

Μέ ποιόν ἀναστήθηκε;

Παῦλος: Σπνήγορος τῆς Ἀναστάσεως

Ὁ σπνήγορο τῆς Ἀναστάσεως μποροῦμε νά ὀνομάσουμε τόν ἀπόστολο Παῦλο. Τὴν ὑποστηρίζει μὲ ἀκαταμάχητα ἐπιχειρήματα, παρμένα ἀπὸ τὴ Γραφή, ἀπὸ τὴν ἱστορικὴ πραγματικότητα τοῦ προσώπου τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὴ λογικὴ, ἀπὸ τὴ φύσι, ἀπὸ τὴν ὑπαρξιακὴ ἀναγκαιότητα τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ Ἀνάστασις, ὡς τό θεμέλιο τοῦ χριστιανικοῦ οἰκοδομήματος, ἀλλὰ καί ὡς τό πῖο θελκτικό γεγονός, ἦταν φυσικό νά ἐπισύρη τὴν πολεμικὴ, ἀλλὰ καί ν' ἀντιμετώπιση τόν κίνδυνο τῆς διαστρεβλώσεως.

● Ἀπὸ τό ἕνα μέρος ὁ ἀπόστολος Παῦλος εἶχε τούς φιλοσόφους, πού διέθεταν ἐπιρροή. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: Ἐνώ σέ πλείστα ζητήματα οἱ φιλόσοφοι συγκρούονται μεταξύ τους, σ' ἕνα σημείο ὑπῆρχε μεταξύ τους συμφωνία: στήν ἄρνησι τῆς ἀναστάσεως. «Οἱ φιλόσοφοι ἐν τοῖς ἄλλοις συρρηγμένοι, ἐν τούτῳ πάντες ἄτε ἐξ ἑνὸς στόματος συνέπνευσαν, δογματίζοντες μὴ εἶναι ἀνάστασι» (Ε.Π.Ε. 18α,610). Μετάφρασις: Οἱ φιλόσοφοι, ἐνώ σ' ὅλα τὰ ἄλλα συγκρούονται μεταξύ τους, σ' αὐτό ὅλοι, μ' ἕνα στόμα, συμφώνησαν καί δίδασκαν, ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνάστασις.

● Ἀπὸ τό ἄλλο μέρος ὁ ἀπόστολος Παῦλος ἀντιμετώπιζε καί πλανημένους τοῦ χριστιανικοῦ χώρου, πού δέν μποροῦσαν νά δεχτοῦν τὴν ἀνάστασι τῶν σωμάτων. Μιλοῦσαν γιὰ ἀνάστασι, ἀλλὰ τὴ νοοῦσαν πνευματικὴ, ὡς μεταμόρφωσι βίου. Ἡ θεωρία αὐτὴ πέρασε ἀργότερα στίς τάξεις τῶν Μανιχαίων. Φαίνεται δέ, ὅτι στὰ χρόνια τοῦ ἱεροῦ Χρυσόστομου τάραζε ἀκόμα ἡ αἵρεσις αὐτῆ.

Γι' αὐτό καί τὰ συνεχῆ ἐπιχειρήματα τοῦ Παύλου στό 15ο κεφάλαιο τῆς Α' Κορινθίου γιὰ τὴν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν (σωμάτων), τὰ παρουσιάζει ὁ ἱερός Χρυσόστομος ὡς ἀποστομωτικά τῆς θεωρίας, πού περιώριζε τὴν ἀνάστασι μόνο στό ἐπίπεδο τῆς ψυχῆς.

Ὁ Παῦλος βρίσκει εὐκαιρία ν' ἀναπτύξη τὴν ἐπιχειρηματολογία του γιὰ

τήν ανάστασι τῶν νεκρῶν, πού θά γίνη κατά τή δευτέρα παρουσία τοῦ Κυρίου.

Ἄλλεπάλληλες οἱ ὑποθέσεις, γιά ν' ἀναδειχθοῦν οἱ ἀδιαμφισβήτητες ἀπαντήσεις γιά τήν ανάστασι τῶν σωμάτων. «Εἰ Χριστός κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς λέγουσί τινες ἐν ὑμῖν ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν; Εἰ δέ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται. Εἰ δέ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. ιε' 12-14).

Ἐπιχειρήματα: Συνεγεροθήκαμε!

Παρατηρεῖται ὀρμητικότητα λόγου, σάν νά ἤθελε ὁ Παῦλος νά παρασύρη στό πέρασμα τῶν φωτεινῶν τεκμηρίων τίς σαθρές θεωρίες κατά τῆς ἀναστάσεως.

• Τό πρῶτο «ἐά ν» : Ἄν κηρύττουμε καί πιστεύουμε, ὅτι ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, πῶς ὑπάρχουν ἀνάμεσά μας μερικοί πού ὑποστηρίζουν ὅτι δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί;

«Πῶς»; Ἡ ὀλιγοπιστία εἶναι παραλογισμός. Στό «πῶς»; τῆς ψυχρῆς λογικῆς ἢ μᾶλλον τῆς παράλογης ἀπιστίας, ἀντιπαρατίθεται τό «ὀπως» προηγούμενων ἀναμφισβητήτων γεγονότων.

Ἐν προκειμένῳ, ὅπως ἀναστήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἔτσι θ' ἀναστηθοῦν καί οἱ νεκροί.

Ἄφοῦ ἔγινε ἡ ἀρχή, γιατί νά μή συνεχιστῇ τό θαῦμα;

Ὅταν λέμε, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός ἀναστήθηκε, πιστεύουμε ὅτι ἀναστήθηκε τό ἀνθρώπινο σῶμα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ. Εἴμαστε βέβαιοι ὅτι αὐτό τό σῶμα εἶναι τό «πρόσλημμα», τό πλήρωμα τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως.

Αὐτό σημαίνει, ὅτι ἡ ἔγερσις τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί δική μας ἔγερσις. Εἶναι συνέγερις. «Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ» (Ἐφεσ. β' 6).

• Ἡ ἀπορία, λοιπόν, δέν εἶναι, πῶς θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί. Αὐτό εἶναι φυσική

συνέπεια τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἡ ἀπορία εἶναι, πῶς ὑπάρχουν ἀνθρωποι, πού ἀμφισβητοῦν ἢ καί δέν θέλουν ν' ἀκούσουν, ὅτι οἱ νεκροί ἀπό τά μνημάτα θ' ἀναστηθοῦν. Στήν Ἐκκλησία μπορεῖ νά πηγαίνουν, ἀλλά μόλις ἀκούσουν γιά ἀνάστασι νεκρῶν, γελοῦν καί κοροϊδεύουν.

• Τό θαῦμα ὁμως τοῦ παρελθόντος ἀποτελεῖ ἐγγύησι γιά τό θαῦμα τοῦ μέλλοντος. Εἶχε προφητευθῆ ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ καί συνέβη.

Ἄφοῦ συνέβη ἡ ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ, ὑποχρεωτικά θά συμβῆ καί ἡ ἀνάστασις ὅλων τῶν νεκρῶν. Καί τοῦτο, διότι ὁ Χριστός δέν εἶναι ἕνα ἄτομο μόνο του. Εἴμαστε ὅλοι ἐμεῖς, πού συναποτελοῦμε τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτι προφητεύει ὁ Χριστός ἀποτελεῖ βεβαιότητα, πού ὁ Ἰδιος τήν εἰσάγει μέ τό «Ἄμην ἀμήν».

«Ἄμην ἀμήν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὦρα, ὅτε οἱ νεκροί ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί οἱ ἀκούσαντες ζήσονται... Ἐρχεται ὦρα, ἐν ἣ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ» (Ἰωάν. ε' 24, 28).

• Ἡ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἔγινε. Μυριάδες οἱ μαρτυρίες τῆς.

Συνοδεύεται ἀπό ἀκλόνητη πίστι.

Καί ἡ δική μας ἀνάστασις θά γίνη.

Τήν συνοδεύει ἡ ἐλπίδα. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Προανεφωνήθη καί ἐξέβη καί ἐμαρτυρήθη διά τῆς ὄψεως, τό τῆς Χριστοῦ ἀναστάσεως· τό δέ ἐπι ἐλπίσιν ἐστί, τό ἡμέτερον» (Ε.Π.Ε. 18α,592). Μετάφρασις: Ἡ μέν ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ προφητεύτηκε καί ἔγινε καί μαρτυρήθηκε μέ τίς ἐμφανίσεις Του. Ἐνῶ ἡ δική μας ἀνάστασις εἶναι ἀκόμα ἐλπίζόμενο.

Ἡ ἑκταφή τῆς ἀναστάσεως, ταφή τοῦ θανάτου

Τό παράλογο εἶναι, ὅτι καί χριστιανοί, ἐνῶ μιλάνε γιά τήν Ἀνάστασι τοῦ

Χριστού, ἐνώ λένε τό «Χριστός Ἀνέστη», ὅταν βρεθοῦν μπροστά στό φέρετρο δικοῦ τους ἀνθρώπου ἢ μπροστά στό μνήμα του, θρηνοῦν ἀπαρηγόρητα, σάν νά μή πιστεύουν, ὅτι καί οἱ ἴδιοι θ' ἀναστηθοῦν.

- Ποιός κλαίει στόν τάφο τοῦ Χριστοῦ; Ὅλοι γνωρίζουν, ὅτι εἶναι «κενός», ἄδειος, ὅτι «οὐκ ἔστιν ὧδε». Ἐν τούτοις στούς τάφους τῶν ἀνθρώπων κλαῖνε.

Καί δέν κλαῖνε ἀπλῶς συναισθηματικά, γιά τόν προσωρινό χωρισμό. Ὁ τρόπος πού κλαῖνε, καί τά λόγια πού λένε, φανερώνουν ἀπιστία ἢ, ἔστω, ἀμφιβολία, ὅτι θ' ἀναστηθοῦν τά σώματα, ἐνώ οἱ ψυχές ζοῦν τήν ἀτέλειωτη αἰωνιότητα.

- Ἄν ὁ Τάφος τοῦ Χριστοῦ ἔκρυβε τή «Ζωή» καί ἡ Ζωή, ὁ Χριστός, βγήκε ἀπό τόν τάφο, αὐτός ὁ τάφος εἶναι καί ἡ δική μας ζωή καί ἀνάστασις. Εἶναι «ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν Ἀναστάσεως».

- Ἄν κενώθηκε ὁ τάφος τοῦ Χριστοῦ, γιατί νά μή κενωθοῦν, νά μήν ἀδειάσουν καί οἱ τάφοι τῶν ἀνθρώπων; Ὁ Χριστός εἶναι «ὁ κενώσας τά μνήματα». Θ' ἀδειάσουν οἱ τάφοι, ὄχι γιά νά μπουν ἄλλοι μέσα, ἀλλά γιατί δέν θά ὑπάρχουν πλέον νεκροί. Ὅλοι θ' ἀναστηθοῦν.

- Ἡ ἐκταφή, πού λέγεται ἀνάστασις νεκρῶν, δέν θά παραδώσει γυμνά κόκκαλα. Θά παραδώσει ζωντανά σώματα.

- Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν θά εἶναι ἐκταφή ὄλων τῶν ἀνθρώπων καί ταφή ὀριστική τοῦ θανάτου.

- Τό δεύτερο «ἐάν»:

Ἄν ἐπιμένῃ κάποιος νά μή πιστεῦῃ στήν ἀνάστασι τῶν νεκρῶν, ὄχι μόνο τό «προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν» δέν πρέπει ν' ἀπαγγέλλῃ, ἀλλ' οὔτε τό «Χριστός Ἀνέστη» δέν πρέπει νά ξαναπῇ. «Εἰ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστιν, οὐδέ Χριστός ἐγήγερται» (Α' Κορ. ιε' 13).

Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, δέν ἀναστήθηκε καί ὁ Χριστός.

Καί ἂν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε γιατί ἦρθε ἀπό τόν οὐρανό στή γῆ; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀσώματος νά πάρῃ σῶμα; Εἶχε ἀνάγκη ὁ Ἀθάνατος νά πεθάνῃ;

Ἡ σάρκα, πού φόρεσε ὁ Χριστός μέ

τήν ἐνανθρώπησι, λόγω τῆς ἐνώσεως μέ τή θεία φύσι καί λόγω τοῦ τρόπου τῆς σαρκώσεως, ἦταν ἀναμάρτητη. Ἀλλά θέλησε ἡ ΑΓΑΠΗ νά τήν καταστήσῃ παθητή. Καί ὡς παθητή, θανατώθηκε, γιά νά θανατώσῃ τό θάνατο.

Θανατώθηκε γιά ν' ἀναστηθῇ καί νά συναναστήσῃ «τούς βροτούς». Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Εἰ δέ οὐκ ἐγείρονται, διατί ἠγέρθη ὁ Χριστός; Διατί ἦλθε; Διατί σάρκα ἀνέλαβεν, εἰ μή ἐμελλεν ἀναστήσειν σάρκα; Οὐ γάρ ἐδέϊτο αὐτός, ἀλλά δι' ἡμᾶς» (Ε.Π.Ε. 18α,594). Μετά φρασις: Ἄν δέν ἀνασταίνωνται οἱ νεκροί, τότε γιατί ἀναστήθηκε ὁ Χριστός; Γιατί ἦλθε; Γιατί προσέλαβε σάρκα, ἂν δέν ἐπρόκειτο ν' ἀναστήσῃ σάρκα; Δέν εἶχε Ἐκεῖνος ἀνάγκη, ἀλλά γιά μᾶς ἐνηθρώπησε, γιά μᾶς ἀναστήθηκε.

Χωρίς ἀνάστασι τί τήν θέλουμε τήν Ἐκκλησία;

- Τό τρίτο «ἐάν»:

Ἄν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός, τότε τί χρειάζεται τό κήρυγμα;

Τί χρειάζεται ἡ πίστις;

Τί χρειάζεται ἡ Ἐκκλησία;

«Εἰ Χριστός οὐκ ἐγήγερται, κενόν ἄρα τό κήρυγμα ἡμῶν, κενή δέ καί ἡ πίστις ὑμῶν» (Α' Κορ. ιε' 14).

- Ἄν δέν ὑπάρχῃ ὁ ἥλιος, τί νά τήν κάνης τῆ ζωῆ;

- Ἄν δέν ὑπάρχῃ τό θεμέλιο, τί νά τό κάνης τό οἰκοδόμημα;

- Ἄν δέν ὑπάρχῃ ἡ ρίζα, τί νά τό κάνης τό δέντρο;

- Ὁ ἥλιος τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς αὐτήν, ὁ Χριστός εἶναι... ἄχρηστος!

- Τό θεμέλιο τῆς πίστεως εἶναι ἡ Ἀνάστασις. Χωρίς αὐτήν, τί νά τόν κάνης τό Χριστιανισμό; Νά τόν ἔχῃ σάν σύστημα ζωῆς; Σάν φιλοσοφία; Σάν θρησκεία; Σάν ιδεολογία; Μά δέν πᾶνε ὅλα αὐτά στό Χριστιανισμό, πού εἶναι ζωή καί ἐλπίδα ἀναστάσεως.

- Ἡ ρίζα τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ Ἀ-

1 Μαΐου - Μεγάλη Παρασκευή Ὁ Γολγοθᾶς

Μέ βῆμα ἀργό, διστακτικό, ἀνηφορίζω στό Γολγοθᾶ. Στό σημαδεμένο κομμάτι τῆς γῆς μας, πού τό πότισε καί τό ἔλουσε τό πορφυρό Αἷμα τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐκεῖ στέκομαι συγκλονισμένος καί ἀπορημένος. Ἐγγράφω στό μυστικό ἐρμάρι τῆς σκέψης μου καί στήν εὐαίσθητη ἀκίδα τῆς ψυχῆς μου τίς φυσιογνωμίες τῶν προσώπων καί τήν πυκνή ἐκδίπλωση τῶν περιστατικῶν.

Στό Γολγοθᾶ σταυρώθηκε ὁ Θεάνθρωπος. Ἡ ἄπειρη Ἀγάπη. Ἡ ἀπροσμέτρητη καί κρυστάλλινη Θεϊκή Ἀγάπη. Ὁ καταρράκτης τῆς θείας στοργῆς, πού γλυκαίνει τίς καρδιές καί καταξιώνει τήν ἀνθρώπινη ὑπαρξή. Λίγο πρὶν ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἀνηφορίσει, φορτωμένος τό σταυρό, στό λόφο τοῦ Γολγοθᾶ, ἔδωσε τό στίγμα αὐτῆς τῆς ὀλοκληρωτικῆς, λυτρωτικῆς ἀγά-

νάστασις. Χωρίς αὐτήν, τί νά τήν κάνης τήν Ἐκκλησία;

Γιά νά κοροιδεῖ τόν κόσμο;

Θέλεις τήν Ἐκκλησία γιά νεκροφόρα ἢ γιά μυροφόρα;

Γιά μοιρολογίστρα ἢ γιά τραγουδίστρια χαρᾶς;

Γιά ἔθνικοκοινωνικό κατεστημένο ἢ γιά αἰώνια ζωῆ;

Ἡ Ἐκκλησία εἶναι τό χυμῶδες δέντρο τῆς Ἀναστάσεως.

• Ἄν δέν ἀνασταίνονται οἱ νεκροί, τότε εἶναι νεκρό γράμμα ἢ πίστις, εἶναι κούφιο τό κήρυγμα.

• Τότε πρέπει νά γκρεμίσουμε ὄλες τίς ἐκκλησίες.

• Τότε ὄλα ἔχουν χαθῆ.

Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Τό πᾶν ἀπώλεσαμεν, φησίν, ἅπαντα οἴχεται, εἰ μή ἠγέρθη. Εἶδες ὅσον τῆς οικονομίας τό μυστήριον; Εἰ γάρ ἀποθανῶν οὐκ ἴσχυσεν ἀναστῆναι, οὔτε ἡ ἀμαρτία λέλυται, οὔτε ὁ θάνατος καθήρηται, οὔτε ἡ κατάρρα ἀνήρηται. Καί οὐχ ἡμεῖς δέ μόνον κενά ἐκηρύξαμεν, ἀλλά καί ὑμεῖς κενά ἐπιστεύσατε*» (Ε.Π.Ε. 18α,594-596). Μετά-

φρασις: Χάσαμε τά πάντα -λέγει-. Τά πάντα φύγανε, ἄν δέν ἀναστήθηκε ὁ Χριστός. Εἶδες πόσο μεγάλο εἶναι τό μυστήριο τῆς σωτηριώδους οικονομίας; Ἄν, ἀφοῦ πέθανε, δέν μπόρεσε ν' ἀναστηθῆ, οὔτε ἡ ἀμαρτία καταλύθηκε, οὔτε ὁ θάνατος καταργήθηκε, οὔτε ἡ κατάρρα ἔχει χαθῆ. Καί ὄχι μόνον ἐμεῖς κηρύξαμε χωρίς νόημα, ἀλλά καί σεῖς πιστεύσατε πράγματα χωρίς νόημα.

Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι:

- ἀπλῶς ἀναβάθμισις ζωῆ,
- οὔτε ἀπλῶς ἀνάβασις,
- οὔτε ἀπλῶς ἀνάτασις,
- οὔτε ἀπλῶς ἀνακούφισις,
- οὔτε ἀπλῶς ἀνατροφή,
- οὔτε ἀπλῶς ἀναστροφή.

Εἶναι ΑΝΑΣΤΑΣΙΣ. Αὐτό πραγματώνει ὄλα τά ἄλλα «ἀνά».

Αὐτό τήν καθιστά:

- ἀναντίρρητη,
- ἀνακαινιστική.

Αὐτό τήν καθιερώνει:

- ἀκατάλυτη καί αἰώνια.

Αὐτό τήν προβάλλει ὡς ἀνάπαυσι.

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

της. Στήν όμήγυρη του Μυστικοῦ Δείπνου, εἶπε: «Μεῖζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τις τήν ψυχὴν αὐτοῦ θῆ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ» (Ἰωάν. ιε' 13).

Ἡ Θυσία τῆς Ἀγάπης εἶναι προσφορά καὶ ἔκφραση τῆς στενῆς κοινωνίας μας μέ τό Πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου. Δέν περπατάμε μόνοι στό σκοτεινό μονοπάτι τοῦ βίου. Δέ σηκώνουμε, περιφρονημένοι καὶ ἐγκαταλελειμμένοι, τά ἀσῆκωτα βάρη. Δέν ξεγλιστρᾶμε, ἀβοήθητοι, στό χάος τῆς ἀπόγνωσης.

Στό Γολγοθᾶ -τό βλέπουμε καθαρά- κυριάρχησε ἀκράτητο καὶ χυδαίο τό ἀνθρώπινο μίσος. Ἡ ἀκραία στόμωση καὶ ὀλική χάυνωση τῆς καρδιάς. Δέν περίσσεψε ἡ παραμικρή συμπάθεια, ἔστω ἓνα τελευταῖο κατακάθι ἀνθρωπιᾶς στήν ἀνθρωποθάλασσα τοῦ ἐκθηριωμένου ὄχλου γιά τό Σταυρωμένο, πού «διήλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τούς καταδυναστευομένους ὑπό τοῦ διαβόλου» (Πράξ. ι' 38).

Στό Γολγοθᾶ, μέσα στίς φωνές, τίς κατακραυγές καὶ τίς βλαστήμιες τοῦ ἔξωνημένου πλήθους, ἀκούστηκε, πονεμένη ἀλλά σταθερή, ἡ φωνή τοῦ μεγάλου Θύματος: «Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς, οὐ γάρ οἶδασι τί ποιῶσι» (Λουκ. γ' 34). Δέν εἶναι σέ θέση νά σταθμίσουν τήν πράξη τους καὶ νά συνειδητοποιήσουν τήν ἐνοχὴ τους καὶ μπροστά στό δικό Σου, οὐράνιο θρόνο, Πατέρα, καὶ μπροστά στήν παγκόσμια ἱστορία.

Μέ τό λόγο Του αὐτό ὁ Σταυρωμένος Θεάνθρωπος πρόσφερε στοὺς σταυρωτές Του τή συγγνώμη καὶ ἄνοιξε γιά τίς ἀτέλειωτες γενιές τῶν ἀνθρώπων, τῶν παραπλανημένων ἢ μανιασμένων, τή χρυσή πύλη τῆς λύτρωσης καὶ τῆς ἀποκατάστασης στήν ἱερή Οἰκογένεια τῶν εὐλογιῶν Του καὶ τῆς Ἀγάπης Του.

Στό Γολγοθᾶ, ὁ ἓνας ἀπό τούς δυό συσταυρωμένους ληστές βρῆκε τό θάρρος νά προσμετρήσει τίς ἐνοχές πράξεις του. Ἐξῆσε τό συγκαλονισμό τῆς συντριβῆς καὶ τῆς μετάνοιας, καὶ γέροντας στό πλευρό τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἄφησε ἓνα στεναγμό καὶ μιᾶ ἀναγεννητικὴ ἱκεσία: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ Σου» (Λουκ. γ' 42).

Καὶ ἡ ἀπόκριση τοῦ Θεανθρώπου, πού διατυπώθηκε μέσα στόν ἀφόρητο πόνο, ἤταν, ἀκέραιη, ἡ εὐλογημένη δωρεὰ τοῦ παραδείσου: «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ'

ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ» (Λουκ. γ' 43). Καὶ σύ, παιδί μου, ἀστόχησες στή ζωὴ σου. Μπῆκες στή δίνη καὶ στό σκοτασμό τῆς πλάνης καὶ τῆς βαρβαρότητας. Ἐγίνες ληστής. Σέ φώναξαν κακοῦργο. Καὶ σέ ἀνέβασαν στό σταυρό γιά νά πληρώσεις τίς ἐνοχές σου μέ τό θάνατο. Ἐγὼ πονῶ γιά σένα. Πονῶ, γιὰτί πλανήθηκες. Γιὰτί ἀμάρτησες. Ἀλλὰ ἀκούω τούτη τῇ στιγμή τό στεναγμό τῆς μετάνοιάς σου. Καὶ σέ δέχομαι. Σήμερα θά βρισκεσαι μαζί μου, στόν Παράδεισο.

Στό Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μου δέν προβάλλει ὁ Σταυρός τῆς Θυσίας. Κυριαρχεῖ ὁ μαγευτικὸς ἦχος τῆς προπαγάνδας. Καμουφλάρεται, μεθοδικά, ἡ μηχανορραφία τῆς ἐκμετάλλευσης καὶ τό στυλὸ τῆς ἄγριας πάλης.

Στό Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μου κηρύσσεται, σέ τόνο κομπορρημοσύνης, ἡ παγκόσμια συναδέλφωση τῶν ἀνθρώπων.

Πίσω ὅμως ἀπό τά μεγάφωνα, πού διατυμπανίζουν τήν πᾶγκοσμιοποιημένη εὐμάρεια, δέν καταφέρνουν νά καμουφλαριστοῦν οἱ δυνάστες τῶν λαῶν, τά προγράμματα κατὰπνιξης τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν.

Στό Γολγοθᾶ τῆς ἐποχῆς μου δούλεψαν καὶ δουλεύουν τά τεχνικά συγκροτήματα γιά νά οἰκοδομήσουν εὐρύχωρα χτίσματα, κατοικίες ἐκσυγχρονισμένες, γιά νά ἀναβαθμίσουν τήν οἰκογενειακὴ εὐτυχία...

Καὶ σέ κάποια στιγμή τό ἀνάκτορο τῆς εὐτυχίας σωριάζεται, τά νέα βλαστάρια παραδίνονται στήν παγωνιά τῆς ἀνεσιότητος, προσαρτῶνται στή λέσχη τῆς βίας καὶ τῆς ἐκδίκησης καὶ βρίσκουν καταφύγιο στή χρῆση τῶν ναρκωτικῶν ἢ στά κλάμψ τῆς ἀσυδοσίας.

Ἡπρακτικῇ, πού προβληματίζει:

Ὁ σύγχρονος ὀδοιπόρος, ὁ δότης τοῦ ἰδρώτα καὶ τοῦ μόχθου, δέν ἀποφασίζει νά στρέψει τό βλέμμα του καὶ τά ὄραματά του ἐκεῖ πού σταυρωνόταν ἡ Θεϊκὴ Ἀγάπη, γιά νά λυτρώσει καὶ νά ἀνυψώσει τόν ἀνθρώπο, ἀλλὰ ἀφήνεται νά συρθεῖ στόν ἀντικρινό Γολγοθᾶ, ἐκεῖ πού διαφημίζεται ὁ πλοῦτος καὶ ἡ χλιδὴ καὶ καταρρακώνεται τό ἀτίμητο πλάσμα, ὁ ἀνθρώπος.

Ἄμαρτία μας, αὐτοκαταστροφή μας...

(ἀπό τό βιβλίο «Ὁ πολιτισμὸς μας στό ἐδῶλιο» τοῦ Μητροπολίτου Ἀττικῆς Νικολάου, σελ. 174-180. Κυκλοφόρησε λίγες μέρες μετὰ τήν ὄσιακή του κοίμησι).

Μαρτυρικός επίσκοπος

† Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος Νικόδημος

Ὁ σεβάσμιος καὶ σοφὸς ἐπίσκοπος Νικόδημος (Γκατζιρούλης), μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος, ἐκοιμήθη τὴ νύχτα τῆς 1ης πρὸς 2α Ἀπριλίου. Χαραismaτοῦχος κληρικός, κάλυψε μὲ τὴ γραφίδα του πολλοὺς κλάδους τῆς Θεολογίας, ἀλλὰ καὶ τῆς λογοτεχνίας. Ὁ λόγος του μοναδικός, ὄντως ἀγιοπνευματικός. Διώχτηκε μαζί μὲ ἄλλους ἔνδεκα ἐναρέτους καὶ σεμνοὺς ἐπισκόπους, χωρὶς καμμιὰ αἰτία, ἀπὸ τὴ δικτατορία τοῦ 1974. Μοναδικὸς λόγος τοῦ διωγμοῦ τους ἦ... ἀγιότητα τους! Καταδικάστηκαν ἀναπολόγητοι ἀπὸ τὸ τότε ἐκκλησιαστικὸ κατεστημένο.

Ὁ Νικόδημος ποτέ δὲν ἀποδέχτηκε τὴν ἐκπτώσι του. Εἶχε τὴν αὐτοσυνειδησία τοῦ πατέρα, τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου ἐπισκόπου. Ἐκοιμήθη ξεχασμένος ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴ διοίκηση, ἀλλ' ἀγαπημένος ἀπὸ τὸν πιστὸ λαό.

Ἡ ἐξόδιος ἀκολουθία ἐφάλη στὴν ἱ. Μονὴ Νέου Στουδίου, τῆς ὁποίας ἦταν κτήτωρ. Παρέστησαν πολλοὶ ἐπίσκοποι. Προέστη ὁ Σεβασμ. Μητροπολίτης Καρυστίας π. Σεραφεῖμ. Δημοσιεύουμε τὴ σύντομη προσλαλιά τοῦ ἱεροκλήρυκος π. Δανιὴλ Ἀεράκη.

«Καὶ νῦν ἄγοις ἐσθλὸν ἐπὶ τέρμα πορείας» (ἀπὸ τὰ ἔπη Γρηγορίου).

Τὸ στίχο αὐτὸ τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου στό βιβλίο «Ἡ ἱκεσία ἐνός ἀγίου», τὸν μετέφρασε ὁ σπουδαῖος σύγχρονος θεολόγος, ὁ ἐπίσκοπος Νικόδημος, ὡς ἐξῆς: «Σέ ἱκετεύω, Θεέ μου, νά μέ φέρῃς σέ τέρμα πορείας ἀγαθό».

Καὶ τὸ **τέρμα** τὸ ἀγαθὸ ἔφρασε γιὰ τὴν ἐπίγεια πορεία, σεβάσμιε πατέρα.

- Τὴ σκληρὴ **σκυτάλη** τῆς ἀνηφορικῆς σου πορείας τὴν παραδίνεις τώρα, γιὰ νά πάρῃς τὸ **στεφάνι**, ἥρωικέ ἀγωνιστά.

- Τὸ βαρὺ **Σταυρό**, πού θέλησαν **ἀπύθμενες κακότητες** νά σοῦ φορτώσουν, στόν πῆρε κιόλας ὁ ἄγγελος τοῦ οὐρανοῦ, γιὰ νά σέ **χειραγωγήσῃ** στὴ Σύναξι τῶν ἁγίων τοῦ οὐρανοῦ, **ἐσένα ἀγνὲ λειτουργέ**, πού τόσους μυσταγωγῆσες γιὰ τὴ μετοχὴ τους στό μυστήριό τῆς Ἐκκλησίας καὶ γιὰ τὴν ἐπισυναγωγὴ τους στὴν εὐχαριστιακὴ σύναξι.

Ἄλλὰ θά σ' ἔχουμε γιὰ πάντα ὁδηγὸ στὴ θεολογικὴ ἀναζήτησι, στὴν πνευματικὴ

ζωή, στὴν ἐκκλησιαστικὴ πορεία, στὴ διακονικὴ προσφορά:

- Σέ ἐποχὴ **ιδεολογικῆς καὶ πνευματικῆς συγχύσεως**, ἔκανες τὸ **ξεκαθάρισμα** τοῦ πνευματικοῦ τοπίου.

- Σέ ἐποχὴ **σεισμικῶν δονήσεων** στόν ἐκκλησιαστικὸ χῶρο, ὑπῆρξες τὸ **στήριγμα** τῶν **θεσμῶν** καὶ τῆς ἀλήθειας.

- Σέ ἐποχὴ **εἰδωλοποιήσεως** τῆς **μεγαλομανίας** καὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐπιδεικτικότητας, ἦσουν ἡ **ἀναζωπύρωσις** τῆς πνευματικῆς λατρείας καὶ ζωῆς. Μιλώντας σ' ἓνα βιβλίο σου γιὰ ἐντυπωσιακούς, ἀλλ' ὄχι πνευματικούς θρησκευτικούς πανηγυρισμούς, σημειώνει: «Ὁ λαὸς ἐντυπωσιάζεται. Ἴσως καὶ τέρεται. Ἄλλὰ δὲν χειραγωγεῖται **στό ἀνόγαλο τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου** καὶ δὲν ζεῖ τὴν ὀδύνη καὶ τὴ μυστικὴ χαρὰ τοῦ Σταυροῦ».

- Σέ ἐποχὴ **ἀποπροσανατολισμοῦ**, ἔγινε ἀπὸ τὸν τρόπο τῆς ζωῆς καὶ τῆς γραφίδας σου ὁ **ἐπαναπροσδιορισμός** τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καὶ θεολογίας.

● Σέ εποχή, πού ἡ **διαφθορά** περιβλήθηκε κουλτουριάρικο μανδύα, σύ προέβαλες τή **γνησιότητα** τοῦ Ὁρθοδόξου δόγματος καί τήν **καθαρότητα** τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἤθους.

● Σέ εποχή **ἐμπορευματοποιήσεως** τῆς θρησκείας καί **ἐπαγγελματοποιήσεως** τῆς ἱερωσύνης, πάλαιψες γιά τήν **ἐπιστροφή** στή λειτουργία τῆς **Πεντηκοστῆς** καί στή θυσία τοῦ **Σταυροῦ**.

● Σέ εποχή ἐπικρατήσεως **ψευδαδέλφων** καί **ἀγνωστῶν** στόν ἱερό περιβόλο, ἡ ἀγώνια σου καί ὁ ἀγώνας σου ἦταν γιά τήν **ὑγιαίνουσα διδασκαλία** καί γιά τήν **ἀνιδιοτελή διακονία**.

● **Σπορά τοῦ λόγου!** Τό βιβλίο, πού σάν Κυριακοδρομίο, ἀναλύει πρωτότυπα τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς. Καί ἦταν κάθε λόγος σου **σπορά** μέ βάσι τό ἅγιο παρελθόν καί προοπτική τό αἰώνιο μέλλον. Σπορά, ποτισμένη μέ δάκρυα.

Σπορά «**μέ ἀγάπη** κι ἐλπίδα στόν ἐπόμενο **κρίκο** τῆς ἀποστολικῆς διαδοχῆς», σημειώνεις στήν ἀφιέρωσι τοῦ βιβλίου. Μέσα στό ἀπύθμενο γύρω σου μίσος, ἐσύ ἔσπερνες τήν ἀγάπη. Μέσα στό ζοφερό ὄριζοντα τοῦ καιροσκοπισμοῦ σύ, μέγαλε ὄραματιστή, διέκρινες ἀκτίνες ἐλπίδας.

● **Παγκοσμιοποίηση καί Ἐκκλησία!** Ἔνας ἄλλος τίτλος βιβλίου σου. Περιορισμένος ὁ ἴδιος γιά δεκαετίες μέ **ἀλυσίδες** διοικητικῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀπομόνωσης, ἔγραφες μέ **δυναμισμό** γιά τό παγκόσμιο ξάπλωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Στήν ἀφιέρωσι ἐνός βιβλίου σου παραθέτεις περικοπή ἀπό ἐπιστολή τοῦ Μεγ. Βασιλείου γιά τό Γρηγόριο τό Θεολόγο. Μικρῆς, ἄσημης πόλεως ἐπίσκοπος ὁ Γρηγόριος. Καί ὁ Βασίλειος, πού γνώριζε τήν ἀξία τοῦ Γρηγορίου, λέει: Θάθελα νά ἔχη ἐπισκοπή **«σύμμετρον τῇ φύσει αὐτοῦ»**. Ἀνάλογη μέ τό πνευματικό του ἀνάστημα.

Καί **«σύμμετρος τῇ φύσει»** τοῦ Γρηγορίου θά ἦταν ἐπισκοπή, πού θά συμπεριελάμβανε ὅλη τήν οἰκουμένη.

Ἔσύ, καλέ μας ποιμένα, βρέθηκες διωγμένος ἀπό τήν κανονική σου ἐπισκοπή.

Πρὶν ἀπό 39 χρόνια **δύστομος δικτατορική μάχαιρα** θέλησε νά κόψη τό διοικητικό δεσμό σου μέ τά παιδιά σου, μέ τά πρόβατά σου, μέ τό ποιμνίό σου.

Ὁ πιστός ὁμως λαός, πού γνωρίζει τήν **ἀγία βιοτή** σου, τό **μεγαλεῖο** τῆς καρδιάς σου, τήν **ἀγιοπνευματική** σου διάνοια, τό **θεολογικό** σου ὕψος, ὄχι μόνο σέ διατήρησε ἐπίσκοπο τῆς καρδιάς του, ἀλλά καί πίστευε, ὅτι σοῦπρεπε, **«σύμμετρος τῇ φύσει σου»** ἐπισκοπή. Τώρα τήν ἔχεις!

● Στερήθηκες **θρόνο**. Σοῦ χάρισαν οἱ ψευδάδελφοί **πόνο**.

● Μέσα σου ὁμως εἶχες πάντα **μιά λαχτάρα**. Καί τήν διατύπωσες σέ ἕνα σου βιβλίο:

«**Ἡ Σύνοδος, πού θά εἶναι γέννημα τῆς Πεντηκοστῆς καί πράξη τῆς Ἐκκλησίας ὅλης, εἶναι μέσα μου κρυφή λαχτάρα.**

Νοσταλγία ἀνεκπλήρωτη.

Ἐμπειρία ἀγνωστη.

Τῇ βλέπω νά φωτίζει τήν ἱστορία.

Καί νά μὴ λειτουργεῖ στήν ἐποχή μου.

Κρατάω τῇ νοσταλγία καί τήν ἐπενδύω μέ τήν ἀναμικτή μου ἱκεσία».

● Ἡ **λαχτάρα** σου, γνήσιε ἐπίσκοπε, θέλουμε νά εἶναι καί δική μας λαχτάρα. Εἶναι ἡ πνευματική σου διαθήρη καί παρακαταθήρη. Καί τώρα γιά σένα εἶναι ἡ **προσευχή** σου. Εἶναι ἡ ἱκεσία ἐνός ἁγίου. Ἡ ἱκεσία τῆς παρηγοίας σου. Ἰκετεύεις γιά μιά **Ἀγιοπνευματική Σύναξι**, γιά μιά Ἐκκλησία ἀνθρώπων, πού **«λιτανεύουν τό Σταυρό καί βιώνουν τήν Ἀνάσταση»**, κατά τῆ χαρακτηριστική σου φράσι.

● Ὁ **οὐρανός** σήμερα ἀγάλλεται. Ἡ ἐπί γῆς Ἐκκλησία σέ προπέμπει στήν γλυκεῖα Του ἀγκάλη.

Τήν εὐχή σου ζητᾶμε θεοῦ, καλέ μας ἐπίσκοπε Νικόδημε, **καύχημα** τῆς σύγχρονης Ἐκκλησίας.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Άγυρτεία ή αγιότητα;

Εκαθαρίζουμε τή θέσι μας: Πιστεύουμε στή **χάρι** τοῦ Θεοῦ, πού ἐκφράζεται ποικιλοτρόπως στή ζωή τῆς Ἐκκλησίας. Ἐκδηλώνεται οὐσιαστικά καί λυτρωτικά καί διά **θρησκευτικῶν τύπων**, πού ἔχει καθιερώσει ἡ Ἐκκλησία, ὅταν φυσικά αὐτοί οἱ τύποι ἐκφράζουν τήν οὐσία, ὁδηγοῦν στήν οὐσία, βοηθοῦν στή βίωσι τοῦ μυστηρίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Πιστεύουμε, ὅτι γίνονται **θαύματα**: καί μικρά (σέ σχέσι μέ τήν ὕλη καί τό ὑλικό σῶμα), καί μεγάλα (σέ σχέσι μέ τήν ψυχή, μέ τή μεταμόρφωσι τοῦ ἀνθρώπου).

Ὡστόσο γνωρίζουμε, πῶς στήν πορεία τῆς Ἐκκλησίας ἀνά τοὺς αἰῶνες, πολλοί χρησιμοποιοῦν θαύματα (ἀληθινά ἢ ψεύτικα) καί τύπους θρησκευτικούς, μέ εὐτελεῖς σκοπούς. Ἡ **θρησκευτική ἀγυρτεία** πάντοτε κάνει χρυσές δουλειές καί ἀποκτᾷ πολλοὺς ὁπαδούς. Γι' αὐτό καί ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐφιστᾷ τήν προσοχή: «*Μή προσέχωμεν μάντεσι, μηδέ χρησμολόγοις, μηδέ ἀγύρταις, ἀλλ' ἢ τῷ Θεῷ τῶ πάντα εἰδοτί σαφῶς, τῷ τήν γνῶσιν ἔχοντι τῶν ἀπάντων*» (Ε.Π.Ε. 23, 628). Με τ ἄ φ ρ α σ ι ς : Νά μή δίνουμε σημασία στοὺς μάντηδες, οὔτε στοὺς μελλοντολόγους, οὔτε στοὺς ἀγύρτες, ἀλλά νά προσέχωμε σέ ὅσα λέει ὁ Θεός, πού ὅλα σαφῶς τά γνωρίζει, πού ἔχει πλήρη γνῶσι τῶν πάντων.

- Πιστεύουμε, ὅτι ἡ **Δευτέρα Παρουσία** θά γίνη, ἀφοῦ ἔγινε ἡ δυσκολώτερη, ἡ Πρώτη Παρουσία. Ὡστόσο γνωρίζουμε, ὅτι κατὰ καιρούς ἀπατεῶνες ξεσηκώνουν τό λαό, ὅτι ἔρχεται ἡ Δευτέρα Παρουσία, ὅτι ἔρχεται τρομακτικός πόλεμος, καί προτρέπουν τοὺς ἀφελεῖς νά μαζεῦουν τρόφιμα (γιά νά ζήσουν φυσικά αὐτοί, ἐνῶ οἱ ἄλλοι ἄς πεθάνουν!!!). Ἐννοεῖται δέ, ὅτι τά τρόφιμα σκουληκιάζουν (τήν ὥρα πού τόσοι πεινασμένοι ὑπάρχουν στόν πλανήτη μας).

Ὅλοι οἱ **ἐσχατολογοῦντες ἀγύρτες** διορθώνουν τόν... Χριστό καί διαφεύδουν τά... ἀδιάφυστα χεῖλη Του, πού βεβαιώνουν: «Περί δέ τῆς ἡμέρας ἐκείνης οὐδεὶς οἶδεν, οὐδέ οἱ ἄγγελοι ἐν οὐρανῷ, οὐδέ ὁ Υἱός, εἰ μὴ ὁ Πατήρ» (Μάρκ. ιγ' 32).

- Τό ἀνησυχητικό ἐν προκειμένῳ εἶναι ὁ **ἀποπροσανατολισμός** τῶν χριστιανῶν ἀπό τήν οὐσία τῆς πίστεως καί τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

- Τύπος π.χ. καί οὐσία εἶναι ὁ **Σταυρός** τοῦ Χριστοῦ.

Οἱ τύποι ἐκφράζουν τήν οὐσία. Εἶναι **μεταφραστικοί** τρόποι, γιά νά κατανοήσουμε τήν ἀπερινόητη οὐσία. Πῶς π.χ. νά γινόταν κατανοητή ἡ οὐσία, ὅτι κάποιος θά καρφωνόταν καί θά μπορούσαν νά σωθοῦν ὅλοι ὅσοι θά Τόν πίστευαν;

Ἐρχεται ἓνας τύπος καί τό ἐξηγεῖ: Ὁ **χάλκινος ὄφιν**. Τύπος τόσο σπουδαῖος, ὥστε τόν ἐπικαλεῖται ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, ὅταν φανερώνη τό ὕψος τοῦ Σταυροῦ Του. «Καθώς Μωυσῆς ὑψωσε τόν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τόν υἱόν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πᾶς ὁ **πιστευῶν** εἰς αὐτόν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχη ζωὴν αἰώνιον» (Ἰωάν. γ' 14-15). Πιστεύουμε στό **Σταυρό** τοῦ Χριστοῦ. Δέν χάνεται ὁ ἄνθρωπος, ὅταν προσβλέπη στό Σταυρό, ὅπως προσέβλεπαν τότε οἱ Ἰσραηλίτες στόν χάλκινον ὄφιν, **τύπο** τοῦ Σταυροῦ καί τῆς ὑψώσεως τοῦ Χριστοῦ πάνω στό Σταυρό.

Τό χάλκινον φίδι ἔστησε ὁ Μωϋσῆς (Ἀριθμ. κα' 5-10) σέ κορυφή. Κάθε δαγκωμένος ἀπό τά φίδια, ἀπένιζε τό χάλκινον φίδι καί σωζόταν. **Δῆγμα καί δεῖγμα.**

Ἀπό τόν κόσμο ἔχουμε **δῆγμα**, δάγκωμα, πλήγωμα, θάνατο.

Ἄπό τόν Θεό ἔχουμε **δείγμα**, τό αἰώνιο δεῖγμα τῆς σωτηρίας, τό Σταυρό Του.

● Τί ἀπέγινε ὁμως τό χάλκινο φίδι; Ὁ ρόλος του τελείωσε. Τά φίδια ἔφυγαν.

Ναί, ἀλλά, τό θρησκευτικό κατεστημένο διατηροῦσε σπουδαῖο **«φετίχ»**. Τό ἐκμεταλλεῦτηκε. Ἄντι τό χάλκινο φίδι νά θυμίζη στό λαό τή θαυμαστή σωτηρία, ἔγινε **ἀντιζείμενο λατρείας**, εἰδωλολατρείας. Τό θυμιάτιζαν καί τό προσκυνοῦσαν.

● Ποιός θά καθάριζε τή συναγωγή τοῦ λαοῦ ἀπό τά θρησκευτικά φετίχ; Καί σήμερα ποιός; Ὅποιος τό κάνει, θά ξεκαθαρίση τή σχέση ἀνάμεσα στή **θρησκεία τῆς περιτομῆς** καί τήν **Ἐκκλησία τοῦ Σταυροῦ**. Αὐτός θά ἀφήση νά λάμψη ἡ Ἐκκλησία ὡς Βασιλεία Θεοῦ καί νά φύγουν οἱ καπνοὶ τῆς Ἰουδαϊκῆς τοίκνας.

Τότε βρέθηκε ὁ ἄνθρωπος τοῦ Θεοῦ. Ὁ βασιλιάς **Ἐζεκίας**. Γνήσιος ἀπόγονος τοῦ Δαβίδ. «Ἐποίησεν Ἐζεκίας τό εὐθές ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου κατά πάντα, ὅσα ἐποίησε Δαβίδ ὁ πατήρ αὐτοῦ» (Δ' Βασ. ιη' 1-5). Ἀνέλαβε τό ξεκαθαρίσμα. Ὁ πατέρας του ὁ Ἄχαζ εἶχε στήσει στήλες καί ἀγάλματα, πού εἶχαν καταστήσει τόποι θρησκευτικῆς λατρείας. Ἀνάμεσά τους εἶχε σέ περίοπτη θέσι τό χάλκινο φίδι.

● Ἱστορικό **σημάδι** ἦταν τό χάλκινο φίδι, **σύμβολο λατρείας** δέν ἦταν.

Τύπος τοῦ Σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Ἰησοῦ ἦταν, σύμβολο λατρείας δέν ἦταν.

Ἐντολή τοῦ Θεοῦ: Νά καταστραφῆ τό χάλκινο φίδι. *«Τά καλά πράγματα, ὅταν γίνονται εἰδῶλα, εἶναι χίλιες φορές προτιμότερο νά καταστρέφονται»*. Ὁ Ἐζεκίας προχώρησε. **Κονιορτοποίησε** τό χάλκινο φίδι. *«Καί ἐποίησε τό εὐθές ἐν ὀφθαλμοῖς Κυρίου, κατά πάντα, ὅσα ἐποίησε Δαβίδ ὁ πατήρ αὐτοῦ. Ἐξολόθρευσε καί τόν ὄφιν τόν χαλκοῦν, ὃν ἐποίησε Μωϋσῆς, ὅτι ἕως τῶν ἡμερῶν ἐκείνων ἦσαν οἱ υἱοὶ Ἰσραὴλ θυμιῶντες αὐτῷ, καί ἐκάλεσεν αὐτόν Νεεθάν (ἀπλό χαλκό)»* (Δ' Βασιλ. ιη' 1-5).

● Κάθε τύπος, πού τρώει τήν οὐσία, καταντᾶ **εἰδῶλο**. Ἡ **εἰκόνα** τῆς ἀπειρης ἀγάπης, ὁ Σταυρός, γίνεται εἰδῶλο, ὅταν δίνουμε πρωταρχική καί μοναδική σημασία στό σταυρό **σάν ξύλο**, καί ὄχι στόν **Ἐσταυρωμένο** τοῦ ξύλου.

● Ὁ Σταυρός εἶναι τό μέσο τῆς σωτηρίας. Δέν εἶναι μέσο **μαγικῆς** ἐπιρροῆς. Εἶναι **προσκύνησις**, ἀλλά καί **κίνησις**. Ἡ κίνησις τοῦ Θεοῦ γιά νά μεταγγίση **ζωή**. Ἡ κίνησις τοῦ ἀνθρώπου νά ἀγκαλιάσῃ μέ πίστι τόν Χριστό τοῦ Σταυροῦ (Ἰωάν. γ' 16).

● Ὁ Σταυρός γίνεται **νεκρός τύπος** ὅταν γίνεται ξύλο **περιέργειας**. Ὅταν δέν τόν βλέπουμε ὡς τήν **Τράπεζα**, ὅπου λειτούργησε ὁ Ἀρχιερέας καί χύθηκε τό Αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀλλά τόν θέλουμε μόνο ὡς **κομματάκι** ἱεροῦ γεγονότος.

● Δέν μέ ἐνδιαφέρει τόσο ἀπό τί φυτό ἦταν φτιαγμένος ὁ Σταυρός, ὅσο μέ ἐνδιαφέρει ὅτι εἶναι τό **Ξύλο τῆς ζωῆς**, ὅταν μάλιστα τόν **ἀντιπαραθέτω** μέ τό ξύλο τῆς **παρακοῆς**. Λέει σχετικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: *«Ἐκεῖνο τό ξύλον θάνατον ἐπεισήγαγε. Μετά τήν παράβασιν ὁ θάνατος ἐπεισήλθεν. Ἀλλά τοῦτο τό ξύλον τήν ἀθανασίαν ἐχαρίσατο. Ἐκεῖνο παραδείσου ἐξέβαλε. Τοῦτο εἰς οὐρανοῦς ἡμᾶς εἰσήγαγεν. Ἐκεῖνο διά μίαν παράβασιν, τοσαύτη τιμωρία τόν Ἀδάμ κατέστησε. Τοῦτο τά μυρία ἡμῶν φορτία τῶν ἁμαρτημάτων ἀφανίσαν, τήν πρός τόν Δεσπότην ἡμῶν παρηγοσίαν δεδώρηται. Εἶδετε ξύλον καί ξύλον διαφοράν;»* (Ε.Π.Ε. 2,438).

● Ἡ οὐσία δέν εἶναι νά πάροουμε ἓνα λουλουδάκι ἀπό τόν ἐπιτάφιο, ἀλλά νά συσταυρωθοῦμε μέ τόν Κύριο. Νά ζήσουμε τή **μετάνοια** τοῦ ληστή: *«Διά ξύλου ὁ Ἀδάμ Παραδείσου γέγονεν ἄποικος· διά ξύλου δέ Σταυροῦ ὁ ληστής Παράδεισον ᾤκησεν. Ὁ μὲν γάρ γευσάμενος, ἐντολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος· ὁ δέ συσταυρούμενος, Θεόν ὡμολόγησε τόν κρυπτόμενον. Μνήσθητι καί ἡμῶν, Σωτήρ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ σου»* (μακαρισμοί Μεγ. Παρασκευῆς).

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ Β' ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἡ κατά Θεόν λύπη

Β' Κορ. ζ' 9-10

Λύπη χωρίς ζημιά (στ. 9)

Λγος τῆς μετανοίας ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Δέν ξεκίνησε ἀπό τήν ἀναμαρτησία, γιά νά προσφέρῃ τήν ἀγάπη στους ἀμαρτωλούς. Ξεκίνησε ἀπό τήν ἀμαρτία. Πέρασε ἀπό τό μεγάλο σταθμό τῆς ἀγιοπνευματικῆς ζωῆς, πού λέγεται μετάνοια. Καί ἔτσι μποροῦσε νά συμπαθῇ τούς ἀμαρτωλούς.

Ἐκεῖνος ὁ ἅγιος Χριστός δέν γνωρίζει ἐμπειρικά τί σημαίνει μετάνοια. Τήν προσφέρει ὡς πρῶτο δῶρο τῆς χάριτος Του στους ἀμαρτωλούς, δηλαδή, σέ ὅλους τούς ἀνθρώπους, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε ἀμαρτωλοί. Τήν προσφέρει στους ἄλλους, χωρίς ἑκεῖνος νά τήν ἔχῃ ζήσει ποτέ. Ἐκεῖνος **μόνος**, ἀφοῦ εἶναι ὁ Θεάνθρωπος.

Ἀπό τήν ἀναμαρτησία κανένας ἄνθρωπος, κανένας ἀπόστολος, κανένας ἅγιος δέν ξεκινᾷ. Ἡ ἀφειτηρία, πού λέγεται «ἀναμαρτησία», ὁδηγεῖ ὁποσδήποτε στήν ἀπώλεια. Ἀπλούστατα, διότι δέν ὑπάρχει ἀναμαρτητος ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἡ ἀφειτηρία τῶν ἁγίων, καί τοῦ ἀποστ. Παύλου, εἶναι ἡ προσωπική μετάνοια. Ζοῦν τόσο ἔντονα τή χαρά τῆς, ὅσο ἔντονα ἔζησαν τή λύπη τῆς ἀμαρτίας, κι ἀκόμα περισσότερο.

Γι' αὐτό καί ὁ Παῦλος ἐκφράζει τή χαρά του, πού λυπήθηκαν τήν ἁγία λύπη οἱ Κορίνθιοι καί ὠδηγήθηκαν στή μετάνοια καί διά τῆς μετανοίας στή σωτηρία.

Ἐκεῖνος προκάλεσε αὐτή τήν ἁγία λύπη στους Κορινθίους, μέ τήν πρώτη του Ἐπιστολή. Ἦξερε, ὅτι θά λυπηθοῦν ὅσοι δέν ἔφταιγαν ἄμεσα γιά τή μεγάλη ἐκτροπή (ἀνοχή τοῦ αἱμομίκτη). Καί εἶχε ἐλπίδα, ὅτι θά προκαλέσῃ τήν εὐλογημένη λύπη καί στους ἐνόχους.

Καί τά δυό ἐπετεύχθησαν. Γι' αὐτό καί ἐκφράζει τή χαρά του: «Νῦν καίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν

ἐλυπήθητε γάρ κατά Θεόν, ἵνα ἐν μηδενί ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν». (στ. 9). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Τώρα καίρω, ὅχι διότι λυπηθήκατε, ἀλλά διότι ἡ λύπη σᾶς ἔφερε μετάνοια. Διότι λυπηθήκατε ὅπως θέλει ὁ Θεός, ὥστε νά μή ζημιωθῆτε σέ τίποτε ἀπό μᾶς».

Μποροῦσε νά ἐνεργήσῃ διαφορετικά; Μποροῦσε ν' ἀδιαφορήσῃ γιά τό κρούσμα τῆς ἀκολασίας; Μποροῦσε ν' ἀνεχτῆ τό στραγγαλισμό τῆς ἠθικῆς; Ὁ γιατρός, πού θέλει ἀπό ἀγάπη νά καθάρισῃ τήν πληγή, δέν μπορεῖ νά ἐνεργήσῃ διαφορετικά. Ὁπωσδήποτε θά κάνῃ χειρουργική ἐπέμβασι. Θά προκαλέσῃ προσωρινό πόνο. Πολύ περισσότερο ὁ Παῦλος.

- Γράφει μέ πόνο γιά τό δημόσιο ἁμάρτημα.
- Προκαλεῖ τόν πόνο τῆς μετανοίας.
- Ζῆ μαζί μέ τούς Κορινθίους τή χαρά ἀπό τόν πόνο.

Σκοπός τοῦ κηρύγματος δέν εἶναι ἡ ζημιά. Ὁ λόγος, εἴτε παραμυθητικός, εἴτε ἐλεγκτικός, εἴτε σέ ὑψηλούς, εἴτε σέ χαμηλούς τόνους, ἀποβλέπει στό κέρδος, ὅχι στή ζημιά. Στήν ὠφέλεια τῶν ψυχῶν, ὅχι στήν ἀπώλεια. Μιλᾷω, λέει ὁ Παῦλος, «ἵνα ἐν μηδενί ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν» (στ. 9).

Χαίρεται σέ... ὀδυνηρές καταστάσεις!

● Εἶναι φυλακισμένοι. Λέει: «Χαίρομαι» (Κολοσ. α' 24).

● Πάσχει καί ὑποφέρει, ταλαιπωρεῖται καί βασανίζεται. Γράφει: «Ὡς λυπούμενοι, δεῖ δέ χαίροντες» (Β' Κορ. στί 10).

Μαροχιστής; Ὁχι. Σταυρωμένος μαχητής. Ὁ προσωπικός του σταυρός ἀποστάζει ἐσωτερική χαρά. Κάνει μέ τίς Ἐπιστολές του νά λυποῦνται ὠρισμένοι, κι ἐκεῖνος χαίρεται, πού τούς προκαλεῖ τή λύπη.

Σαδιστής; Ὁχι. Πατέρας στοργικός, πού ξέρει πότε καί πῶς θά ἐπιπλήξῃ τά παιδιά του. Γιατρός σοφός, πού ξέρει πότε ἡ πληγή χρειάζεται

νυστέρι. Πνευματικός ταπεινός, πού ἀδιαφορεῖ, ἄν θ' ἀρέσουν τὰ λόγια του, ἀλλ' ἐνδιαφέρεται ἄν σώσουν τὰ λόγια του. Αὐτὸς εἶναι ὁ Παῦλος. Γι' αὐτὸ καί μπορεῖ νά λέει: «Νῦν χαίρω» (στ. 9).

Μετὰ ἀπὸ τὴ λύπη ἔρχεται ἡ χαρὰ. Μετὰ τῆς ὠδίνες τοῦ τοκετοῦ ἔρχεται ἡ χαρὰ γιὰ τὴ ζωή τοῦ ὄμορφου παιδιοῦ. «Ἡ γυνή, ὅταν τίκτη, λύπην ἔχει, ὅτι ἤλθεν ἡ ὥρα αὐτῆς. Ὅταν δέ γεννήσῃ τὸ παιδίον, οὐκέτι μνημονεύει τῆς θλίψεως διὰ τὴν χαρὰν, ὅτι ἐγεννήθη ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον» (Ἰωάν. 1στ' 21).

Χαίρεται ὁ Παῦλος γιὰ τὴ λύπη, διότι ἡ λύπη τῶν Κορινθίων γέννησε τὴ χαρὰ τῆς μετανοίας. Ἄν μὲ τὴ μετάνοια χαίρωνται οἱ ἄγγελοι (Λουκ. 1ε' 7), πολὺ περισσότερο χαίρεται ὁ ἀπόστολος Παῦλος, πού προκάλεσε αὐτὴ τὴ χαροποιὸ μετάνοια.

- Ἡ λύπη γιὰ τῆς ἁμαρτίες γεννᾷ τὴ χαροποιὸ μετάνοια.

- Τὰ δάκρυα τῆς μετανοίας γεννοῦν τὸ χαροποιὸ πένθος.

- Τὸ χαροποιὸ πένθος γεννᾷ τὴ χαρὰ τῆς σωτηρίας.

- Ἡ χαρὰ τῆς σωτηρίας γεννᾷ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰώνιας θείας εὐφροσύνης στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Ὅλα αὐτὰ βρίσκονται στὴν ἐλπιδοφόρο καρδιά τοῦ Παύλου: «Νῦν χαίρω, οὐκ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ' ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν» (στ. 9).

- Ἡ λύπη φέρνει τὴ λύσι ἀπ' τὴν ἐξάρτησι τῆς ἁμαρτίας. Τὴ λύσι ἀπ' τὰ δεσμά τοῦ θανάτου. Ἀπ' τὴν εὐλογημένη λύπη λείπει ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ κατὰθλιψις.

Κατὰ Θεὸν λύπη (στ. 10)

Τὴ διαφορὰ ἀνάμεσα στὴ μίᾳ καὶ τὴν ἄλλῃ λύπη τονίζει ὁ μεγάλος ἀπόστολος στὸν ἐπόμενο στίχο: «Ἡ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται. Ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται». (στ. 10). Ἀπόδοσις στὴν ἀπλοελληνικὴ: «Ναί, ἡ θεία λύπη φέρνει μετάνοια πρὸς σωτηρία, γιὰ τὴν ὁποία δέν μεταμελεῖται κανεὶς. Ἀντιθέτως, ἡ κοσμικὴ λύπη φέρνει θάνατο».

Ποιά εἶναι «ἡ κατὰ Θεὸν λύπη»;

- Εἶναι τὸ ἐργαστήριον, ὅπου παράγεται τὸ ὄρω τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο: Ἡ μετάνοια.

- Εἶναι ὁ σταυρὸς (κάθε σταυρὸς πονεῖ,

ἀλλὰ στὸ τέλος χαροποιεῖ), πού ὑψώνει ἡ ἔλευθερία τοῦ ἁμαρτωλοῦ, ὅταν κἀν τὴ μεγάλη προσπάθεια γιὰ ἀπεξάρτησι.

- Εἶναι τὸ φάρμακο, πικρὸ στὴν ἀρχή, πού αὐτὸ καί μόνο ἐλκύει τὴ χάρι τῆς ἀφέσεως καὶ τοῦ λυτρωμοῦ.

- Εἶναι ἡ μόνη χρήσιμη καὶ ὠφέλιμη λύπη.

Πόνεσε ὁ Χριστὸς πάνω στὸ Σταυρὸ. Ὁ Χριστὸς, πού εἶναι ὁ ξένος τοῦ πόνου, ἀφοῦ στερεῖται ἐκείνου, πού εἶναι πρόξενος τοῦ πόνου, δηλαδή, δέν ἔχει σχέσι μὲ τὴν ἁμαρτία. Ὅπως πέθανε στὸ Σταυρὸ ὁ φύσει Ἄθανατος, ἔτσι πόνεσε πάνω στὸ Σταυρὸ ὁ φύσει Ἄπνονος καὶ Ἄλυπος, πού δέν εἶχε προσωπικὴ αἰτία νά πονεῖ, ὡς μόνος Τέλειος καὶ Ἄμωμος.

Ὁ πόνος τοῦ Ἀναμαρτήτου Ἰησοῦ γέννησε τὸ νέο πόνον, «τὴν κατὰ Θεὸν λύπην». Γέννησε τὴ λύπη γιὰ τὴν ἁμαρτία. Καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη ἐκφράζεται, ἰδίως στοὺς Ψαλμοὺς τῆς μετάνοίας, ἡ λύπη γιὰ τὴν ἁμαρτία. Ἁγία λύπη, ὅχι ὅμως **σωτήρια λύπη**.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη, στὴ ζωή τοῦ χριστιανοῦ, πού πηγάζει ἀπὸ τὸ σωτήριο Σταυρικὸ πόνον, ἡ λύπη γιὰ τὴν ἁμαρτία δέν εἶναι ἀπλῶς εὐλογημένη. Εἶναι **σωτήριος**. «Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται» (στ. 10).

- Ἡ λύπη γιὰ τὴν ἁμαρτία, ἡ κατὰ Θεόν, διαφέρει σέ τοῦτο βασικά:

Ἐπανορθώνει τὰ πράγματα. Καὶ ὅχι μόνο. Τὰ βελτιώνει. Τὰ ἀγιάζει. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Εἰς ἁμαρτίας μόνον ἡ λύπη χρήσιμον. Ὁ λυπούμενος ὑπὲρ χρημάτων ἀπωλείας, τὴν ζημίαν οὐ λύει. Ὁ λυπούμενος ὑπὲρ τετελευτηκότος, τὸν κείμενον οὐκ ἀνίστησιν. Ὁ λυπούμενος ἐπὶ νόσῳ, οὐ μόνον οὐ διορθοῦται, ἀλλὰ καὶ ἐπιρρίβει τὸ νόσημα. Ὁ λυπούμενος ἐφ' ἁμαρτίας, οὗτος μόνος ἀνύει τι πλεόν ἀπὸ τῆς λύπης. Δαπανᾷ γὰρ καὶ ἀφανίζει τὰς ἁμαρτίας. Ἐπειδὴ γὰρ πρὸς τοῦτο κατεσκευάσται τὸ φάρμακον, ἐνταῦθα ἰσχύει μόνον καὶ τὴν ὠφέλειαν ἐπιδείκνυται, ἐπὶ δὲ τῶν ἄλλων καὶ βλάπτει» (Ε.Π.Ε. 19, 404). Μετὰ φρασις: Μόνο ἡ λύπη γιὰ τῆς ἁμαρτίες εἶναι ὠφέλιμη. Ὅποιος λυπάται γιατί ἔχασε χρήματα, δέν τὰ ξαναβρίσκει. Ὅποιος λυπάται γιὰ δικό του πού πέθανε, δέν τοῦ ξαναδίνει τὴ ζωή. Ὅποιος λυπάται γιὰ ἀρρώστια, ὅχι μόνο δέν τὴ γιατρεύει, ἀλλὰ καὶ τὴν κάνει χειρότερη. Ὅποιος λυπάται ὅμως γιὰ τῆς ἁμαρτίες, αὐτὸς μόνο καταφέρνει κάτι σπουδαιότερο ἀπ' τὴ λύπη. Ἐξαφανίζει τῆς ἁμαρτίες. Ἐπειδὴ αὐτὸς εἶναι ὁ ἀποκλειστικὸς σκοπὸς τοῦ φαρ-

μάκου, έχει δραστικότητα καί ὠφελεῖ μόνο σ' αὐτή τήν περίπτωση, ἐνώ στους ἄλλους καί βλάπτει.

● Ἡ λύπη γιά τήν ἁμαρτία λέγεται μετάνοια. Μετάνοια χωρίς... μετάνοια! «Ἀμεταμέλητος».

Κανένας δέν μεταμελεῖται, ἐπειδή μετενόησε. Ὅπως κανένας δέν μεταμελεῖται, ἐπειδή γιατρεύτηκε ὕστερα ἀπό ὀδυνηρή περιπέτεια καί σκληρή θεραπευτική ἀγωγή.

Κανένας δέν μεταμελεῖται, γιατί κληρονόμησε τόν παράδεισο. Ἡ μετάνοια, ὅταν βέβαια εἶναι ἔμπρακτη καί συνεχής, ἀποτελεῖ τόν προθάλαμο τῆς χαρᾶς τοῦ παραδείσου.

Εἶναι δυνατόν νά μετανοήσῃ ὁ ἅγιος, ἐπειδή βρίσκεται στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν; Ἡ σωτηρία του εἶναι «ἀμεταμέλητος». Ἀντίθετα, ἡ κόλασις εἶναι ἡ μετάνοια τῆς πύο φρικτῆς λύπης. Οἱ κολασμένοι γιά ὅσα διέπραξαν εἶναι σέ μετάνοια χωρίς... μετάνοια! Χωρίς ἄφρεσι. Μετάνοια στήν κόλασι εἶναι τό ματίγιωμα τῆς συνειδήσεως χωρίς ἔλεος καί χωρίς τέλος. Εὐκαιρία νά ζήσουμε ὅλο τήν «κατά Θεόν λύπην».

Κατά κόσμον λύπη (στ. 10)

Δυστυχῶς τή λύπη τήν ἐκδηλώνουμε στό χάσιμο ἐπιγεῖων πραγμάτων ἢ προσώπων. Ἀντιπαράθετοι ὁ Παῦλος στήν «κατά Θεόν λύπην», τήν «τοῦ κόσμου λύπην».

«Ἡ γάρ κατά Θεόν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται. Ἡ δέ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται». (στ. 10). Πότε λέμε, ὅτι ἔχουμε τήν κοσμική λύπη;

● Ὅταν μετά ἀπό ψεύτικη χαρά καί κοσμική ἔκχυσι, νιώθουμε τήν πίκρα. Πρόκειται γιά τήν ὀδυνη τῆς ἁμαρτωλῆς. Κάθε ἁμαρτωλή καί πρόσκαιρη χαρά ἀφήνει καί στό σώμα καί στήν ψυχική μαῦρα σημάδια, πληγές πού πονᾶνε.

● Ὅταν κάνουμε ἐπίγεια πράγματα, χρήματα, θέσεις, δόξες, ἐξουσίες, φιλίες.

● Ὅταν ἡ ψυχική πονάη ἀπό κακότητα, ἀπό ζήλεια, ὅπως στήν περίπτωση τοῦ Κάϊν.

● Ὅταν στερεῖται δυνάμεως καί χάριτος ἡ ψυχὴ καί «τά κάνει» στίς δοκιμασίες τῆς ζωῆς. Τότε «ἡ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται». (στ. 10). Πρόκειται γιά τήν ἀπαισιοδοξία, τήν ἀπελπισία, τήν ἀπόγνωσι. Κάποτε ὁ ἐγωισμός μας δέν ἐπιτρέπει ν' ἀντιδράσουμε σωστά, νά προσφύγουμε στήν κιβωτό τῆς σωτηρίας καί πνιγώμαστε. Μιά ἄμετρη καί ὑπέρμετρη λύπη μπορεῖ νά ὀδηγήσῃ στήν αὐτοκτονία. Κάποτε καί ἄλλοι παράγοντες σπρώχνουν πρὸς τό γκρεμὸ τῆς ἀπογνώσεως.

● Ὅταν ἡ λύπη ξεπεράσῃ τὰ ὅρια καί τὰ περιθώρια τῆς θεραπείας. Τό ἀνιθλιπτικό τῆς ψυχῆς λαμβάνεται ἐμπρόθεσμα. Ὅσο ζοῦμε, μπορούμε νά τό πάρουμε. Εἶναι ἡ ἐλπίδα.

Ἄν φύγουμε πληγωμένοι ἀπ' τήν ἁμαρτία καί τήν πίκρα τοῦ κόσμου, δαγκωμένοι φρικτά ἀπ' τήν κατά σύστημα ἁμαρτία, τότε ἐκεῖ πού θά βρεθοῦμε δέν θά εἶναι ἀπλῶς «λύπη θάνατον κατεργαζομένη» (στ. 10). Θά εἶναι λύπη αἰώνια.

Λύπη καί ἡ μετάνοια. Λύπη καί ἡ χωρίς Θεοῦ ἀπογοήτευσις.

● Ἡ μία εἶναι φάρμακο.

● Ἡ ἄλλη εἶναι φαρμάκι.

Δ.Γ.Α.

Ὅμιλιες τοῦ π. Δανιὴλ Ἀεράκη σέ DVD (mp3) κατά θέματα

- Ἀγάπη (ὁμιλίες 25)
- Ἀνάστασις (ὁμιλίες 40)
- Ἀποκάλυψις Ἰωάννου (ὁμιλίες 6)
- Γονεῖς καί παιδιά (ὁμιλίες 10)
- Γυναίκα (ὁμιλίες 11)
- Ἐλεημοσύνη (ὁμιλίες 10)
- Θεία Κοινωνία (ὁμιλίες 5)
- Ἰησοῦς Χριστός (ὁμιλίες 13)
- Λόγος Θεοῦ (ὁμιλίες 15)
- Μετάνοια (ὁμιλίες 11)
- Νηστεία (ὁμιλίες 9)
- Ὁρθοδοξία (ὁμιλίες 16)
- Παιδιά καί νέοι (ὁμιλίες 10)
- Παναγία (ὁμιλίες 10)
- Πάτερ ἡμῶν (ὁμιλίες 6)
- Παῦλος (ὁμιλίες 14)
- Πέτρος (ὁμιλίες 6)
- Πνεῦμα Ἅγιον (ὁμιλίες 8)
- Σταυρός (ὁμιλίες 13)
- Χριστιανός (ὁμιλίες 15)

Ζητήστε τες στά τηλεφ.: 2103212713 καί 2109765440. Κάθε DVD (mp3) ευρώ 8.

Ἀντί πασχαλινῶν εὐχῶν

«Ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ Δυνατός, καί ἅγιον τό ὄνομα αὐτοῦ» (Λουκ. α' 49).

«Συνήγειρεν ἡμᾶς καί συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6).

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Συμβολισμός και πραγματικότητα

Η Ἀνάστασις δέν εἶναι ἡ ἀνοιξις τῆς φύσεως συμβολικά, ὅπως πολλοί σπεύδουν νά ποῦν. Εἶναι ἡ ἀνοιξις τῆς αἰώνιας ζωῆς μετά τό χειμῶνα τῆς ἀμαρτίας καί τῆς νέκρας.

- Εἶναι τό ἀνοιγμα τῆς καινούργιας πορείας. «Ἠγέρθη Χριστός ἐκ νεκρῶν, ἵνα ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» (Ρωμ. στ' 4).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἕνα ρομαντικό αἶσθημα γιά ἐκτόνωσι.

Εἶναι ἡ διεκπεραίωσις τοῦ μεγάλου προβλήματος τοῦ θανάτου.

Εἶναι τό πέρασμα (Πάσχα) ἀπό τό θάνατο στή ζωή. «Μεταβεβήκαμεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τήν ζωήν» (Α' Ἰωάν. γ' 14).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἀπλῶς ἡ νίκη τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι ἡ καταδίκη τοῦ θανάτου. «Ποῦ σου, θάνατε, τό κέντρον; Ποῦ σου, Ἄδη, τό νῆκος;» (Α' Κορ. ιε' 55).

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι ἡ ἐπιτυχία ἐνός μόνο ἥρωα, πού ὀνομάζεται Ἰησοῦς.

Εἶναι τό πανανθρώπινο ἐπίτευγμα. Γιά μᾶς καί μέ μᾶς ἀναστήθηκε.

«Συν-ἠγειρεν ἡμᾶς καί συν-εκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις» (Ἐφεσ. β' 6). Ὁ Σταυρικός θάνατος χρεώνεται στό Χριστό. Ἡ Ἀνάστασις χαρίζεται σέ μᾶς.

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι Οὐτοπία.

Εἶναι ἡ δυναμική παρουσία τοῦ ζωντανοῦ Χριστοῦ καί τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ. Ἐχει τόπο ἡ Ἀνάστασις.

Εἶναι τό καινὸ μνημεῖο. «Ἴδε ὁ τόπος, ὅπου ἔθηκαν αὐτόν» (Μάρκ. ιστ' 6). Ἐχει τόπο ἡ Ἀνάστασις.

Εἶναι ὁ καινός, ὁ νέος ἄνθρωπος.

Ἐχει τόπο ἡ Ἀνάστασις. Εἶναι ἡ Ἐκκλησία τῶν κατακομβῶν, τοῦ μαρτυρίου.

- Ἡ Ἀνάστασις δέν εἶναι μιὰ καλή μέρα.

Εἶναι ἡ μεγάλη μητέρα.

Στήν ἀγκαλιά της κουρνιαζομε, γιά ν' ἀντιμετωπίσουμε τούς κινδύνους καί τούς φόβους μας.

Ἡ Παναγία εἶναι ἡ μητέρα τοῦ ἐνός Παιδιοῦ. Μονογενής ὁ Ἰησοῦς Χριστός γιά τήν Παναγία.

Ἡ Ἀνάστασις ὁμως εἶναι ἡ πιό πολύτεκνη μητέρα, ἀφοῦ ὅλοι εἴμαστε παιδιά της. Ὁ Χριστός εἶναι ὁ μέγας Ἀδελφός μας, ὡς πρὸς τήν Ἀνάστασι, ἀφοῦ ἐγερθεῖς ἐκ νεκρῶν ἀπαρχή τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο» (Α' Κορ. ιε' 20).

Οὔτε νεκρό τόν ἀναγνώρισαν;

Κοιμήθη ὁ κανονικός Μητροπολίτης Ἀττικῆς Νικόδημος (Κατζιρούλης). Ποτέ δέν δικάστηκε ἀπό ἐκκλησιαστικό δικαστήριο, καί ὁμως καταδικάστηκε στήν ἐσχάτη γιά ἕνα ποιμένα ποινή. Καταδικάστηκε σέ ἐκπτώσι ἀπό τή θέσι τοῦ ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτου Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος.

ἸΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ἐπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἰωάννης Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Ἐπεύθυνος Τυπογραφείου:

Κωνστ. Σανιδᾶς, Ἰωαννῶν 6 - Μοσχάτο

Ἐτήσια συνδρομή:

Ἐσωτερικῶς 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά καί Αὐστραλίας: δολάρια 30.

Ἐπιταγές καί ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

• Ποτέ δέν ἐκλήθη σέ **ἀπολογία**. Καί ὁμως ἀπομακρύνθηκε ἀπό τό ποιμνίῳ του **ἀναπολόγητος!**

Ἄκόμα καί τό Ἰουδαϊκό συνέδριο λειτούργησε νομιμότερα ἀπό τήν ομάδα χριστιανῶν ἐπισκόπων, πού ὡς τυφλά ὄργανα συμφωνοῦσαν μέ τόν τότε (Ἰούλιο 1974) ἀρχιεπίσκοπο.

Ἐκεῖ, στό Ἰουδαϊκό συνέδριο, βρέθηκε ἕνας Νικόδημος, ὁ γνωστός εὐσεβής καί **ἐν-ἀρετος φαρισαῖος**, πού «*φρενάρησε*» τήν κακότητα τῶν ἀρχιερέων καί τῶν φαρισαίων, λέγοντας: «Μή ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τόν ἄνθρωπον, ἐάν μή ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον καί γνῶ τί ποιεῖ;» (Ἰωάν. ζ' 51). Μετά τήν ἐπισήμανσι, ὅτι ἀναπολόγητος δέν κρίνεται ὁ ἄνθρωπος, κάτι θέλησαν νά ψελλίσουν οἱ σύνοδοι, ἀλλά τελικά διαλύθηκαν καί «ἐπορεύθη ἕκαστος εἰς τόν οἶκον αὐτοῦ» (Ἰωάν. ζ' 53).

Τό συνέδριο ὁμως τῶν ἀνομούντων κανεῖς δέν μπόρεσε νά τό φρενάρῃ τότε (Ἰούλιο 1974) στόν κατήφορο τῆς ἀπύθμενης κακότητας. Ἐκρινε καί κατέκρινε καί ἐξώντωσε ἀναπολόγητο τόν Νικόδημο (τόν Ἀττικῆς) καί τοὺς ἄλλους ἔνδεκα τιμίους καί **χριστομιμήτους** ἐπισκόπους.

• Ἐπί 39 χρόνια διατηρήθηκε ἡ θρησκευτική κακότητα. Καί ὅταν τό 1990 ἀνοιξε πρὸς τή Δικαιοσύνη, δικαιώθηκαν οἱ ἀδικηθέντες (ὄσοι ἐπιζοῦσαν τότε). Ἀλλά τό κατεστημένο τῶν ρασοφορούντων ἐπενόησε ἄλλο «περίστροφο», γιά νά καθλώσῃ εἰσέτι τοὺς ἀγίους ἐπισκόπους. Ἐπενόησε τό ἀνύπαρκτο στοὺς ἰ. Κανόνες **«ἐπιτίμιο τῆς ἀκοινωνήσιας»!**

• Δέν τόν πολέμησαν μόνο μέ λύσσα τόν ἅγιο ἐπίσκοπο, τόν Νικόδημο, ἀλλά καί τοῦ ἐπεφύλαξαν καί τήν τιμωρία τῆς ἐσχάτης **περιφρονήσεως**.

Στά Δίπτυχα τῆς Ἐκκλησίας ἀναγράφεται τό ὄνομα ἀκόμα καί τῆς καθαρίστριας δεσποτικοῦ ἐνδιαιτήματος. Ἐνα ὄνομα σκανδαλωδῶς ἀπουσίαζε. Ἀνύπαρκτος ὁ Μητροπολίτης Νικόδημος γιά τοὺς ἐπίσημους ἐκκλησιαστικούς καταλόγους, καί ἄς ἦταν τό **ἐκκλησιαστικό διαμάντι** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

• Ἀνέμεναν ὅλοι, ὅτι ἡ Δ. Ἱ. Σύνοδος

θά συνεκινεῖτο μέ τήν κοίμησί του. Συνεδρίασε τήν ἡμέρα τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας. Τρισάγιο δέν τελέστηκε ἀπό τή Σύνοδο. Κανένα ἀνακοινωθέν δέν ἐξεδόθη. Καμμία ἀναφορά στό πέρασμα ἐνός ἀνθρώπου, πού λάμπρυνε τή θεολογία καί τήν ποιμαντική διακονία. Ἀπλῶς πληροφορικὰ ἔγινε λόγος γιά τήν κοίμησί του.

• Προσῆλθαν βέβαια δέκα ἐν ἐνεργείᾳ Μητροπολίτες στήν ἐξόδιο ἀκολουθία τοῦ Νικόδημου. Δεῖγμα, ὅτι ὄχι μόνο αὐτοί, ἀλλά καί οἱ πλείστοι τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος θαύμαζαν τόν Νικόδημο. Ἀλλά κρυφά... **ἀνεπίσημα!** Ἐπίσημα, διά τόν φόβον τῶν Ἰουδαίων, τόν εἶχαν στήν ἀπομόνωσι!

• Τώρα, μακριά ἀπό τήν κακότητα τῆς γῆς, ὁ Νικόδημος ζῆ δικαιωμένος, μέ τοὺς συμμαναστές του ἀγίους ἐπισκόπους **«ἐκ τῶν δώδεκα»**. Ὁ «ἀκοινωνήτος» γιά τό θρησκευτικό κατεστημένο, ἀπολαμβάνει τώρα τήν **κοινωνία** τοῦ Θεοῦ «ἐν τῷ φωτί» τῆς ἐπουρανίου βασιλείας.

ὑπέρ τῶν... μουσουλμάνων;

Ἡ ἀγάπη εἶναι καθολική. Ἡ πλάνη δέν εἶναι ἀποδεκτή. Ἡ **ἀγάπη** εἶναι ὑποχρεωτική. Ἡ **πλάνη** εἶναι μισητή. Γιά τήν ἀγάπη φορολογοῦνται ὄλοι, καί φυσικά πρῶτοι οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί. Γιά τή λατρεία τῆς πλάνης καί τῆς ὀποιασδήποτε θρησκείας ἢ βοήθειας εἶναι ἀπαράδεκτη.

• Τοὺς **μουσουλμάνους** ὀφείλουμε καί αὐτούς νά τοὺς ἀγαπᾶμε, ἀφοῦ ἡ ἀγάπη εἶναι ἥλιος χωρὶς σύνορα καί ἀφοῦ ὁ Θεός «βρέχει ἐπὶ δικαίους καί ἀδίκους» (Ματθ. ε' 45). Ἡ δὲ ἀγάπη μας μεταφράζεται σέ ἐνδιαφέρον.

• **Ἐνδιαφέρον γιά τίς ὑλικές τους ἀνάγκες**. Τό ὀφείλουμε. Λέει ὁ ἀπ. Παῦλος: «Μηδενί μηδέν ὀφείλετε εἰ μὴ τό ἀγαπᾶν ἀλλήλους» (Ρωμ. ιγ' 8).

• Πολύ περισσότερο τό ἐνδιαφέρον τῶν χριστιανῶν, τῶν κατεχόντων τήν **Ἀλήθεια**, εἶναι νά βοηθοῦν τοὺς πλανεμένους ψυχικά. Νά τοὺς ὀδηγοῦν στήν ἐν Χριστῷ σωτηρία, ἀφοῦ Ἐκεῖνος «θέλει

πάντας ανθρώπους σωθῆναι καί εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν» (Α' Τιμ. β' 4).

- Μέ αὐτή τήν ἔννοια εἵμαστε **ὀφειλέτες** σέ ὄλους, καί στούς μουσουλμάνους. «Ἐλλήσι τε καί βαρβάροις ὀφειλέτης εἴμι» (Ρωμ. α' 14).

- Μπορεῖτε ὅμως νά φαντασθῆτε τόν ἀπόστολο Παῦλο νά χτίζει στά Ἱεροσόλυμα **εἰδωλολατρικό ναό** γιά τίς θρησκευτικές ἀνάγκες τῶν ξένων, τῶν «ἐθνικῶν»; Ἀσφαλῶς ὄχι. Δέν τούς ἀγαποῦσε; Πολύ τούς ἀγαποῦσε. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη του μεταφραζόταν σέ ἱεραποστολή. Ἀγωνιοῦσε γιά τό πῶς καί τούς εἰδωλολάτρες θά τούς ἔκανε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, **χριστιανούς** συνειδητούς.

- Μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τόν ἀπ. Παῦλο νά χτίζει **Συναγωγή** στήν περιοχή τῆς Γαλατίας; Ἀσφαλῶς ὄχι. Θρησκευτικές ἀνάγκες εἶχαν καί οἱ Ἰουδαῖοι καί οἱ «ἐθνικοί», οἱ εἰδωλολάτρες. Ἄλλ' ὁ ἀπόστολος τοῦ Χριστοῦ στρέφει πρὸς τή **σωστή κοίτη** τό θρησκευτικό ρεύμα κάθε ψυχῆς. Καί σωστή κοίτη εἶναι ἡ λατρεία τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

- Μπορεῖτε νά φαντασθῆτε τόν ἅγιο Ἰωάννη τό Δαμασκηνό ἢ τόν ἅγιο Κοσμά τόν Αἰτωλό νά οἰκοδομοῦν μουσουλμανικό τέμενος (τζαμί) γιά τίς θρησκευτικές ἀνάγκες τῶν μωαμεθανῶν; Ἀσφαλῶς ὄχι. Γιατί; Δέν εἶχαν ἀγάπη; Σέ ὄλους εἶχαν ἀγάπη. Ὅποιος ὅμως ἔχει ἀγάπη δέν ὑποβοηθεῖ στή **λατρεία τῆς πλάνης** καί στήν ἀπώλεια ψυχῶν.

- Ἐμεῖς σήμερα γιατί θέλουμε νά χτίσουμε **μουσουλμανικό τέμενος** γιά τούς μωαμεθανούς, πού βρίσκονται ὡς ἀλλοδαποί στόν τόπο μας;

Δέν τούς ἐχθρευόμαστε, οὔτε τούς μισοῦμε. Ἀντίθετα τούς ἀγαπᾶμε καί τούς φιλοξενοῦμε. Καί ἂν αὐτοί συμπεριφέρονται κάποτε ὡς ἐχθροί μας ἢ ἐμεῖς τούς βλέπουμε ὡς ἐχθρούς, τήν ἀγάπη τούς τήν ὀφείλουμε.

Λέει ὁ Παῦλος: «Ἐάν πεινᾷ ὁ ἐχθρὸς σου, ψώμιζε αὐτόν, ἐάν διψᾷ, πότιζε αὐτόν. Μὴ νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ, ἀλλά νικά ἐν τῷ ἀγαθῷ τό κακόν» (Ρωμ. ιβ' 20-21).

Δέν λέει ὁ Παῦλος πουθενά, νά οἰκο-

δομοῦμε γιά τούς **ἐχθρούς τῆς Πίστewς** θρησκευτικά τεμένη, πρὸς λατρεία τῆς **πλανεμένης δοξασίας** τους.

- Ἡ **ἀνεξιθρησκεία** καί στόν τόπο μας καί ἡ ἐλευθερία συνειδήσεως ἐπιτρέπουν νά λατρεύη καθένας, ὅπως θέλει, ὅποιαδήποτε θρησκεία ἢ... ἀ-θρησκεία. Ἐπομένως καί οἱ μουσουλμάνοι μποροῦν νά ἔχουν τόπο γιά τή λατρείας τους.

Τό ἀπαράδεκτο εἶναι νά χτίζει τό **Ἑλληνικό κράτος**, μέ ἐξοδά του, μουσουλμανικό τέμενος στήν Ἀθήνα ἢ σέ ἄλλη πόλι. Ὑποχρεωμένο τό κράτος εἶναι νά παρέχη ὑλική φροντίδα. Ὅχι ὅμως καί νά χτίζει, μέ χρήματα τῶν **Ὀρθοδόξων Ἑλλήνων**, τεμένη (τζαμιά) γιά τή λατρεία τῆς πλάνης τους.

- Ἐρωτᾶται: Τούς **Ναούς** τῶν Ὀρθοδόξων ποιός τούς χτίζει; Τό κράτος ἢ ὁ λαός; Φυσικά ὁ **λαός**. Ὁ λαός, λοιπόν, τῶν μουσουλμάνων ἄς μεριμνήσῃ γιά τόν τόπο τῆς θρησκευτικῆς τους λατρείας, μέ τήν ἄδεια βέβαια τοῦ κράτους.

- Πάντως πολλοί ἀπό ὅσους ὑπερμαχοῦν ὑπέρ τῆς ἀνεγέρσεως μουσουλμανικοῦ τεμένου στήν Ἀθήνα καί ἀλλοῦ, θέλουν καί μέ τόν τρόπο αὐτό νά δείξουν τό **μένος** τους κατά τῆς Ἀλήθειας τῆς Ὀρθοδόξου Πίστewς.

Καί ὑπέρ τῆς λατρείας τοῦ Διαβόλου θά συνηγοροῦσαν, προκειμένου νά πολεμήσουν τό Χριστό καί τήν Ἐκκλησία Του!

Ἑλλάς Ἑλλήνων ἀπατεῶνων!

Ἐἶχαμε **νόμους**. Ἀποδείχθηκαν ἀνίκανοι νά συγκρατήσουν τόν νεόελληνα ἀπό τήν παρανομία. Τό κάθε εἶδους «πλιάτσικο» ἔγινε μόνιμο... ἐπάγγελμα, μέ ἀρκετή λεία.

- Εἶχαμε **ἀστυνόμους** (καί ἔχουμε) γιά τήν τήρησι τῆς τάξεως καί τήν ἐφαρμογή τῶν νόμων. Ἀποδείχθηκαν ἀνεπαρκεῖς νά παρακολουθοῦν ἑκατομμύρια παραβάτες. Λίγοι δέ γλυκαίνονται καί οἱ ἴδιοι στό λάδωμα.

- Εἶχαμε **δικαστές** γιά τήν πάταξι τοῦ κάθε λογιῆς κακουργήματος. Ἀποδείχθηκαν λίγοι γιά τίς ἀναρίθμητες περι-

πτώσεις καταγγελιών κλοπών και απάτης στο Δημόσιο.

- Αναγκαστήκαμε να δημιουργήσουμε ειδικό Σώμα (τό **ΣΔΟΕ**), για τή δίωξη του οικονομικού εγκλήματος. Αποδείχθηκαν αδύνατοι για να έρευνήσουν εις βάθος υποθέσεις διακινήσεων **μαύρου χρήματος**. Βουνό οι φάκελλοι έπιόρων του Δημοσίου. Ποῦ να προλάβουν οι του ΣΔΟΕ να εξετάσουν τόν ὄγκο τῶν υποθέσεων;

- Τώρα αναγκάστηκε τό κράτος να ὀρίση ειδικούς **«εἰσαγγελεῖς διαφθοράς»**. Θά συντονίζουν, λένε, «*τίς ἔρευνες πού σχετίζονται μέ ὄλο τό φάσμα τῆς διαχείρισης τοῦ δημοσίου χρήματος ἀπό τό στενό καί εὐρύτερο δημόσιο τομέα*».

- Πόση εἶναι ἡ **ἔκτασις** τῆς διαφθοράς; Ἄν λίγοι ἔχουν ὑπαλληλική συνείδησι, ἄν πίο λίγοι ἔχουν ἔθνική συνείδησι καί ἄν ἀκόμα πίο λίγοι ἔχουν χριστιανική συνείδησι καί φόβο Θεοῦ, ἀντιλαμβανεσθε, ὅτι ὁ ὅρος **«ἐπίορκος»** τείνει να περιβάλη ὡς σκοτεινός στέφανος τήν κεφαλή τῶν περισσοτέρων. Πολλές φορές ρωτοῦν: *Νά φυλάξη ποιός ποιόν;*

- Καί εἶναι μόνο στό Δημόσιο ἡ διαφθορά; Εἶναι δυνατόν ἡ πανούκλα να μήν ἔχη μολύνει καί τούς λοιπούς Ἕλληνες; Ἄναφέρουμε δυό ἐπίσημα στοιχεῖα, πού φανερόνουν τή βαθεῖα σαπίλα στό κοινωνικό σῶμα. Συντριπτική πλειοψηφία οἱ ἄτιμοι, οἱ κλεφταράδες.

- Τά **ἀσφαλιστικά Ταμεία** διωργάνωσαν ἀπογραφή τῶν μελῶν τους. Μέ ρητή δήλωσι (ἀπειλή), ὅτι ὅσοι δέν θά ἀπογραφοῦν, θά σβηστοῦν ἀπό τά μητρώα τῶν δικαιούχων συντάξεως.

Πόσοι δέν ἀπογράφηκαν; **51.551**. Ἡ ἀπουσία τους δημιουργεῖ ὑποψίες, ὅτι πρόκειται γιά **ψευτοσυνταξιούχους**.

- Ξέρετε δέ γιά πόσους ἀπό αὐτούς βεβαιώθηκε, ὅτι ἔχουν... ἀποβιώσει; Γιά **9.975!** Ἀπατεῶνες εισέπρατταν γιά χρόνια τή σύνταξι νεκρῶν συγγενῶν τους!

- Ξέρετε πόση ἡ ἀπώλεια γιά τό Δημόσιο ἀπό τίς ψευτοσυντάξεις; **420 ἑκατομμύρια εὐρώ ἑτησίως!**

- Μιλᾶμε γιά **μεγαλοεπίορκους**, πού

ἔκλεψαν μέ μίζες καί off shore ἑταιρεῖες ὑπέρογκα ποσά. Ἄλλ' ἡ ἀτιμία δέν ἐκτιμᾶται μόνο μέ τό ὕψος τῶν κλεμμένων.

Ἐπίορκος καί ὁ πολιτικός, πού χρηματίστηκε ἀνήθικα. Ἐπίορκος ὅμως καί ὁ **μικρομισθωτός**, πού γιά να διπλασιάσῃ τά ἔσοδά του κλέβει καί τούς νεκρούς! Ἐπίορκος καί κάθε ἀπατεῶνας, πού γιά ν' αὐξήσῃ τά ἔσοδά του ἐκμεταλλεύεται τόν πόνο, τήν ἀνάγκη, τό θάνατο, τίς χάρεις καί τίς λύπες τῶν ἀνθρώπων.

- Ἡ **λύσις**;

Βρίσκεται στό 3ο κεφάλαιο τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ (στ. 10-14). Τήν δίνει ὁ **Πρόδρομος Ἰωάννης**. Σέ κάθε κατηγορία ξεχωριστά.

—*Τί να κάνουμε;* ρωτάει τό πλῆθος.

Ἀπάντησις: «Ὁ ἔχων δυό χιτῶνας μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι».

—*Τί να κάνουμε;* ρωτᾶνε οἱ τελῶνες, οἱ φοροκλέφτες.

Ἀπάντησις: «Μηδέν πλέον παρά τό διατεταγμένον πράσσετε». Δέν θά εἰσπράττετε παρά πάνω ἀπό τό ὠρισμένο.

—*Τί να κάνουμε;* ρωτᾶνε οἱ τῆς ἐξουσίας.

Ἀπάντησις: «Ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν». Θά ἀρκήσετε στό μισθό σας.

- Ὅσοι εἰσαγγελεῖς διαφθοράς καί ἄν ὀριστοῦν, ἄν δέν λειτουργῇ ὁ εἰσαγγελέας μέσα μας, ἡ συνείδησίς μας, τό κακό δέν θά παταχθῇ.

Χριστός μᾶς χρειάζεται!

Ἄν μποροῦν οἱ συνδρομητές

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἄν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος **2013**.

- Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 790260236000390100353548

- Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

- Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

- Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: 2103212713 - 2103212107.